

С. ДЖ. ТИЛИ

НИПРО

Превод от английски език
Милена Тодорова

 ciela

Скъпи читателю,

*Това е мрачен мафиотски любовен роман
за възрастни.*

*В него има насилие, смърт и отвлечане. Също
така съдържа сцени с минала емоционална
травма и физическо насилие. Присъстват
моменти на неясно съгласие и маниакални,
преследвачески наклонности. Също и един
мъж, който буквално е ходещ червен флаг.
Моля, продължете на ваша отговорност.
Предупредени сте.*

На всички дами, които виждат тези ходещи
червени флагове като приятен розов оттенък...

Повтаряйте след мен:

Само когато мъжете са измислени.

Глава 1

ПЕЙТЪН

Едно листо, обагрено в червено и златно, прелита през стаята, сякаш безтегловно, и се спуска върху килима между моето място на дивана и телевизора.

Гледам към отворената врата на терасата, откъдето поривът на вятъра донася мириxa на обещания дъжд, но вместо да стана, подвивам краката си под себе си и придърпвам пухкавото одеяло чак до брадичката, като се старая да не съборя купата с пуканки, оставена върху възглавницата до мен.

Наближава буря.

Разглезена пикла, ще те науча аз...

Притискам се още по-дълбоко в ъгъла на дивана ми. *Беше толкова отдавна*, напомням си, като си поемам дълбоко въздух през носа и се надявам новите спомени да изместят старите.

Това е моят дом.

Тук съм в безопасност.

Тътенът на далечен гръм ме успокоява още повече.

Колкото и да се опитвах да го избият от мен, никога не успяха да угасят любовта ми към бурното време.

Никога не съм разбирала защо трябва да се страхувам от бурята. Не проумявах защо това ме правеше различна, глупава или че има нещо нередно в мен – както те твърдяха.

Не жадувах за насиетието, а за промяната. Да отмие всичко. Пречистването. Тази малка надежда, че мъл-

нията може да се стовари, да отнесе старото и да остави нещо ново.

Може би затова все още ги харесвам. В гърдите ми, дълбоко в мен, все още има място, което иска да бъде засмукано от небето, отнесено от всичко това и пуснато в Оз.

Сякаш повикана от вятъра, жената на екрана отваря входната врата и светът около нея се превръща от черно-бял в цветен, а аз позволявам на познатото чувство на носталгия да ме залее. Звучите на приближаващата буря ту се промъкват в съзнанието ми, ту изчезват, докато поклащам глава в ритъма на познатите песни.

Ръката ми е пълна с пуканки и е вече на половината път към устата, когато приглушеният звук на стържещ метал привлича погледа ми към терасата и към широко отворената плъзгаща се стъклена врата.

Тюлените пердета, които закачих миналата година, се развяват зловещо от лекия вятър, но уличната лампа е изгоряла и не мога да видя по-далеч от малката тераса.

Никога не съм гледала с доверие на този балкон. Износен е, колкото и останалата част от сградата, но реших, че ще е нужно нещо повече от малко лошо време, за да го събори.

Мислено си давам златен медал, че така и не сложих мебели там, докато облизвам солта от пръстите си.

Още една гръмотевица раздира небето и връща вниманието ми към балкона.

И към мъжа, който стои на отворената ми врата.